

Gökkuşağı Bukalemunu

Yavuz DEMİRKIRAN

Gökkuşağı Bukalemunu

Yavuz DEMİRKİRAN

Parlak yeşil bir ormanın yapraklı tepelerinde, küçük bir bukalemun bir dalda yaşıyordu. Adı Hue'ydü ve derisi gökkuşağının her rengiyle pırıldıyordu. Güneş sıcakken mercan pembesine ve gökyüzü mavisine dönüyordu. Bulutlar geldiğinde yumuşak bir griye soluyordu. Diğer hayvanlar sık sık durup ona bakıyor, tuhaf, değişen pulları hakkında fısıldaşıyorlardı.

Mona adlı maymun, uzun kıvrık kuyruğuyla aşağı sallandı, bir kulağının arkasına yeşil bir yaprak sıkıştırmıştı. 'Neden yapraklar gibi yeşile dönmüyorsun?' diye şakayla takıldı, oyunbaz bir gülümsemeyle. 'Etrafına uyum sağlaman gerek!' Hue'nün büyük turkuaz gözleri bağımsız olarak döndü ve kendi parlak pullarına baktı. Ait olmak istiyordu ama renkleri etrafındaki ormana asla uymuyordu.

Tilo adlı tukan yüksek bir dala tünedi, dev turuncu ve sarı gagası ışığı yakalıyordu. Hue'ye sakın, dikkatli bir ifadeyle baktı. 'Bir bukalemun çevresine uymalı,' dedi Tilo düşünceli bir şekilde. 'Bukalemunlar böyle güvende kalır.' Hue'nün sarmal kuyruğu sıkıca kıvrıldı. Kendini küçük ve tuhaf hissetti ama yapraklara değil gökyüzüne uyacak şekilde renk değiştirmeye devam etti.

Pip adlı ağaç kurbağası Hue'nün yanına zıpladı, parlak yeşil derisi ve mavi çiçek yaprağı şapkası güneşte parlıyordu. 'Renklerin çok güzel,' dedi Pip, kocaman altın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, 'ama seni hiç saklamıyorlar.' Hue iç çekti. Saklanmak istemiyordu; herkes gibi olmak istiyordu. Yine de her sabah pulları ağaç tepelerinin üzerindeki geniş, açık gökyüzünü yansıtacak şekilde değişiyordu.

Bir gün Hue gökyüzünde tuhaf bir şey fark etti. Mavi, koyu ve öfkeli bir griye dönüştü ve rüzgâr dönmeye başladı. Pulları parlak sarı, sonra turuncu, sonra uyarıcı bir kırmızı olarak parladı. 'Fırtına geliyor!' diye seslendi ama diğer hayvanlar oyun oynamakla meşguldü ve dinlemediler. Mona sarmaşıktan sarmaşığa sallanıp gülüyor, Tilo ise parlak tüylerini temizliyordu.

Hue tekrar denedi. En yüksek ağacın en tepesine tırmandı ve her zamankinden daha hızlı renk değıştirdi. Pulları bir gökkuşığı feneri gibi titreşerek kararan gökyüzüne parlak ışıklar saçtı. 'Lütfen yukarı bakın!' diye haykırdı. Minik sesi yükselen rüzgârda neredeyse kayboluyordu ama renklerini görmemek imkânsızdı.

Parlayan gökkuşağını ilk fark eden Mona oldu. Sallanmayı bıraktı ve baktı. 'Hue'ye bakın!' diye bağırdı, uzun çevik koluyla işaret ederek. 'Renkleri deli gibi yanıp sönüyor!' Tilo parlak sarı göz halkasını gökyüzüne çevirdi. Çalkalanan bulutları ve uyarı renklerini izledi, sonra yavaşça başını salladı. 'Haklı,' dedi Tilo. 'Fırtına geliyor.'

Pip endişeli bir vıraklama çıkardı. 'Nereye gidebiliriz?' diye sordu, yaylı bacakları titriyordu. Mona bir sarmaşık yakaladı ve diğerlerine doğru sallandı. 'Beni takip edin!' diye seslendi ve saklanabilecekleri oyuk bir ağaca doğru koştu. Hue dalında yüksekte kaldı, ilk yağmur damlaları düşmeye başladığında bile onlara yol göstermek için parlak renklerini yanıp söndürdü.

Rüzgâr uğuldadı ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağdı ama Hue'nün gökkuşağı parıltıları gri gökyüzünü dostça bir deniz feneri gibi kesti. Mona, Tilo ve Pip oyuk ağacın içinde birbirine sokuldu, güvende ve kuruydular. 'Hâlâ orada,' diye fısıldadı Mona, kocaman kara gözleri endişeliydi. 'Herkesi uyarıyor,' dedi Tilo yumuşak bir sesle, renklerin fırtınada dans edişini izleyerek.

Oyukta derinlerde, Pip mavi çiçek yaprağı şapkasını sıkıca tuttu ve fırtınayı dinledi. 'Hue hakkında yanılmışım,' dedi, sesi kısıktı. 'Renkleri tuhaf değil. Harikalar.' Mona başını salladı, takılgan gülümsemesi gitmişti. 'O tanıdığım en cesur küçük bukalemun,' dedi. Tilo hiçbir şey söylemedi ama sakın, dikkatli gözleri parlayan gökkuşağından hiç ayrılmadı.

Sonunda rüzgâr dindi ve yağmur durdu. Hayvanlar oyuk ağaçtan sürünerek çıktı ve yukarı baktılar. Orada Hue vardı, hâlâ yüksek dalında, pulları artık yumuşak ve solgundu. Yorgundu ama güvendeydi. 'Bizi uyardın!' diye bağırdı Mona, ona doğru sallanarak. 'Parlak renklerin hepimizi kurtardı!' Tilo uçtu ve nazikçe yanına kondu.

'Sana tuhaf dediğimiz için özür dileriz,' dedi Tilo, dev gagası Hue'nün küçük yüzüne yakın. 'Farklılığın bir armağan.'
Hue'nün turkuaz gözleri şaşkınlıkla kırıştı. 'Gerçekten ciddi misiniz?' diye sordu. Mona güldü ve yaprağını onun kulağının arkasına sıkıştırdı. 'Gerçekten ciddiyiz,' dedi. 'Sen bizim kahramanımız ve arkadaşımızsın.'

En son Pip zıpladı, altın gözleri parlıyordu. 'Renklerin bütün ormandaki en güzel renkler!' diye sevinçle vırakladı. Neşeli bir vıraklama şarkısı söylemeye başladı ve diğerleri de ona katıldı. Hue'nün pulları sevinçle pırıldadı, aynı anda mercan pembesine, gökyüzü mavisine ve güneş sarısına dönüştü. İlk kez hiçbir şeye uymaya çalışmadı.

O günden sonra dört arkadaş hep birlikteydiler. Mona en sevdiği meyvelerini paylaştı, Tilo uzak gökyüzlerinin hikâyelerini anlattı ve Pip Hue'ye yapraktan yaprağa nasıl zıplanacağını öğretti. Hue gökyüzüne uyacak şekilde renk değiştirmeye devam etti ve artık kimse bunu tuhaf bulmuyordu. Onu olduğu gibi, gökkuşağı pullarıyla birlikte sevdiler.

Gökyüzü yeniden griye döndüğünde hayvanlar endişelenmediler. Sadece Hue'nün parlak ışıltılarını aradılar ve güvenliğe ulaşmak için onları takip ettiler. Gökkuşağı bukalemunu yerini saklanarak değil, parlayarak bulmuştu. Ve küçük bir bukalemun farklı olmaya cesaret ettiği için orman daha mutlu bir yerdi.

Yani eğer bir gün renkleri yapraklara değil gökyüzüne uyan bir bukalemun görürseniz, Hue'yi hatırlayın. Farklı olmak düzeltilecek bir şey değil; kutlanacak bir şeydir. Gerçek arkadaşlar sizden değişmenizi istemez. Sizi tam olarak olduğunuz gibi severler ve her fırtınada, her güneşli günde yanınızda kalırlar.